

Arrest

nr. 271 290 van 13 april 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 11 juli 2019 en heeft een eerste maal een verzoek om internationale bescherming ingediend op 23 juli 2019.

Op 15 december 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing. Bij arrest nr. X van 7 mei 2021 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder België te verlaten, dient verzoeker op 7 juni 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 juni 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

De commissaris-generaal neemt op 26 oktober 2021 de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd aangetekend verzonden op 27 oktober 2021.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Op 23 juli 2019 diende u voor de eerste keer in België een verzoek om internationale bescherming in. U hebt de Venezolaanse nationaliteit en werd op (...) 1996 geboren in El Tigre, Venezuela. U groeide op bij uw ouders in Santa Maria de Ipire in de staat Guarico. Sinds 2010 woonde u samen met uw broer bij uw grootmoeder in Maracay in de staat Aragua. U hebt sinds januari 2018 een relatie met de in Guanare (staat Portuguesa) woonachtige M.(...) A.(...) R.(...) C.(...) (DVZ (...), CGVS (...)) die sinds januari 2019 in België erkend is als vluchteling. U hebt geen kinderen en voor uw vertrek uit Venezuela was u op zoek naar werk.

Sinds juli 2017 was u actief voor de partij Primero Justicia. U nam enquêtes af, u plakte affiches, u verzamelde etenswaren, medicijnen en kledij en u nam deel aan vergaderingen en marsen. In september 2018 werd u plots gebeld door een persoon die u zei dat ze wisten wie u was en dat als u niet zou stoppen met uw activiteiten als politiek activist ze u zouden doden. U vermoedt dat het colectivos waren die u belden. Nadat u geen oproepen meer opnam ontving u in de periode september/oktober 2018 nog vier of vijf berichten met dezelfde boodschap. U beantwoordde de berichten niet en u liet zich hierdoor niet intimideren. U bleef deelnemen aan bijeenkomsten en vergaderingen van Primero Justicia, hetzij meer low profile. De berichten stopten en u had in de daaropvolgende periode geen problemen meer.

Op 23 januari 2019 nam u deel aan de grote mars waartoe interim-president Juan Guaido had opgeroepen. Op deze mars zou u persoonlijk gevisieerd zijn door colectivos die naar u op zoek waren. U kon ontsnappen en na dit incident bleef u thuis en nam u enkel nog deel aan kleine bijeenkomsten en vergaderingen. Na uw deelname aan de mars ontving u echter opnieuw een tekstbericht waarin stond dat ze u op de mars gezien hadden, dat u moest stoppen met uw activiteiten en dat u hiervoor reeds gewaarschuwd was. Op 29 januari 2019 ging u klacht indienen bij de politie.

Op 30 mei 2019 kwam Juan Guaido naar Maracay om humanitaire hulp te leveren aan de vzw KPI. U ging naar dit evenement en bleef achteraf nog langer om te helpen met het organiseren van het materiaal. Na de activiteit werd u fysiek aangevallen door enkele mannen op de moto. Dankzij tussenkomst van een voorbijganger kon u ontkomen en werd u naar huis gebracht. Na dit incident bleef u thuis en wilde u niet meer buitenkomen. U verbleef nog een maand bij uw ouders in Santa Maria de Ipire alvorens u het land verliet.

Op 8 juli 2019 nam u het vliegtuig van Venezuela naar Colombia en van Colombia naar Spanje. Daar nam u op 11 juli 2019 het vliegtuig naar België waar u op 23 juli 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende documenten neer: uw internationaal paspoort, foto's die uw politieke activiteiten moeten vaststellen, een medisch rapport en een klacht die u indiende bij de politie in Venezuela. Via een mail van uw advocaat ontving het CGVS op 30 oktober 2020 volgende documenten aangaande uw dossier: informatie over uw paspoortaanvraag, een lidkaart van Primero Justicia, enkele familiefoto's genomen in België, een foto van M.(...) B.(...) M.(...) waarop u in de achtergrond te zien bent, een brief van R.(...) C.5...) die uw politieke activiteiten bevestigt en een video over de vzw KPI. Via een tweede mail van 5 november 2020 ontving het CGVS volgende documenten: enkele foto's die uw relatie moeten bewijzen, een foto waarop u te zien bent met A.(...) R.(...) (de schoonbroer van uw vriendin), drie foto's van een protest, een foto waarop u te zien bent aan een tafel waar een micro hangt. Op 23 november 2020 ontving het CGVS nog een mail van uw advocaat met een opmerking aangaande de notities van het persoonlijk onderhoud. Op 25 november 2020 ontving het CGVS een laatste mail met de video van het interview met M.(...) B.(...) M.(...) en extra uitleg over de foto waarbij u achter een micro zit.

Op 15 december 2020 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van uw

vluchtmotieven. U ging tegen deze beslissing in beroep op 18 januari 2021. Op 7 mei 2021 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beoordeling en beslissing van het CGVS. U ging niet in cassatieberoep tegen het arrest van de RvV.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 7 juni 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verwees hierbij naar uw oorspronkelijke verklaringen. Voorts verklaarde u dat ook in België uw politieke activiteiten hebt verdergezet en daardoor noodgedwongen in ballingschap leeft. Daarnaast haalt u aan dat de staat Aragua, waar u woonde, één van de staten is met de meeste aanhoudingen, vasthoudingen en moorden.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u volgende documenten neer: een brief van Z.(...) M.(...) d.(...) G.(...), de algemeen verantwoordelijke van Primero Justicia in de gemeente Rivas; een brief van C.(...) Z.(...), jeugdverantwoordelijke van de gemeente Rivas; een brief van M.(...) P.(...), ambassadrice in België voor interimpresident Juan Guaido; een foto van uzelf met M.(...) P.(...); een artikel van Foro Penal; een rapport van Foro Penal; medische documenten van uw behandeling in het centrum in Santa Maria de Ipire en een video van C.(...) Z.(...).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming geen bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén concrete aanwijzingen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden. Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat uw rechten gerespecteerd worden en u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier wordt uw tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat uw huidig verzoek om internationale bescherming steunt op motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omwille van het ongeloofwaardig karakter van uw vluchtmotieven. U diende tegen deze beslissing beroep in. Op 7 mei 2021 werd door de RvV een arrest geveld dat de beoordeling en beslissing van het CGVS bevestigt. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

In het kader van uw tweede verzoek legt u nieuwe stukken neer die uw eerdere verklaringen moeten onderbouwen. Ter staving van uw politiek engagement legt u twee brieven neer. De eerste brief werd opgesteld en ondertekend door Z.(...) M.(...) d.(...) G.(...), en de tweede brief werd opgesteld en ondertekend door C.(...) Z.(...). Beide documenten bevestigen dat u politiek activist was en deel uitmaakte van de ploeg van politiek activisten voor de partij Primero Justicia in de staat Aragua, een gegeven wat in uw eerste verzoek niet in twijfel werd getrokken. Wat betreft uw verklaringen aangaande de problemen die u zou hebben gehad ten gevolge van uw politiek activisme valt uit deze documenten echter opnieuw niets af te leiden. Het betreft dan ook geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uwen hoofdte aanzienlijk groter maakt.

Vervolgens dient u een brief in die werd opgesteld en ondertekend door Venezolaans ambassadrice M.(...) P.(...). Deze moet aantonen dat u ook in de Venezolaanse diaspora in België actief bent als politiek activist. U verklaart dat u om die reden in gedwongen ballingschap zit in België en door uw politieke activiteiten in België vervolging vreest bij een eventuele terugkeer naar Venezuela (verklaring volgend verzoek, 14 juni 2021, punt 16). Hierbij wordt opgemerkt dat u verklaart in de diaspora actief te zijn, maar dat u van uw zogenaamde politieke activiteiten in België geen enkel bewijsstuk neerlegt. Het is voor het CGVS dan ook niet duidelijk waarmee u zich nu precies bezighoudt en wat u precies bedoelt als u zegt dat u 'uw werk als politiek activist hier verder zet'. U legt ook een foto neer waarop u te zien

bent samen met Mary Ponte. Het loutere gegeven dat u in contact staat met haar is echter onvoldoende om te bewijzen dat u er in België politieke activiteiten op nahoudt en dat u ten gevolge hiervan gevaar loopt.

Voorts blijkt evenwel uit de COI Focus Venezuela terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België van 8 november 2019 (zie administratief dossier) dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechtenactivisten, sociale activisten, advocaten, academici... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime activiteiten gericht tegen dit regime ontwikkelen in België en/of het bekritisieren van de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela ipso facto met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.

Het artikel van Foro Penal dat u neerlegt betreft de algemene situatie van politiek gevangenen in Venezuela en specifiek in de staat Aragua. Het rapport van Foro Penal handelt over gedwongen verdwijningen als middel van politieke repressie in Venezuela. Deze documenten hebben echter geen betrekking op uw persoonlijke situatie en kunnen aan de inhoud van de beslissing niets veranderen. Het volstaat immers niet om te verwijzen naar de algemene situatie in uw land van herkomst om een nood aan internationale bescherming duidelijk te maken.

Wat betreft de medische documenten die moeten bewijzen dat u op 4 juni 2019 wel degelijk medische hulp kreeg wordt opgemerkt dat uit dit document de oorzaak van uw verwondingen nog steeds niet kan worden afgeleid. Dit document heeft dan ook geen verdere bewijswaarde aangaande de problemen die u zou hebben gehad en aangaande de oorzaak van de verwondingen die daaruit zouden zijn voortgekomen. Bovendien werden deze documenten al besproken in het kader van uw beroepsprocedure. Daar werd door de RvV al geargumenteerd dat dergelijke handgeschreven attesten geen uitspraak doen over de precieze feitelijke omstandigheden waarin de verwondingen zijn opgelopen. Nog volgens de RvV kon hieruit bijgevolg niet uit zichzelf blijken dat de medische verzorging die u op 4 juni 2019 zou hebben gekregen is te wijten aan persoonlijke problemen die u had omwille van uw hulp op een politieke activiteit op 30 mei 2019. Deze documenten zijn dan ook geen nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming in uwen hoofde aanzienlijk groter maken.

Wat betreft de video van C.(...) Z.(...) wordt opgemerkt dat het een persoonlijke getuigenis betreft waardoor het deze video aan feitelijke bewijswaarde ontbreekt. Deze video kan de eerder gestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook niet weerleggen. Bovendien kan deze video hoe dan ook niets veranderen aan het al eerder gestelde feit dat u er niet in slaagt te bewijzen dat u persoonlijk, omwille van uw individuele politieke activiteiten en profiel, bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat hij wel degelijk nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Vervolgens verwijst verzoeker naar de algemene situatie in Venezuela, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Hij haalt in dit verband landeninformatie aan.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken bij het verzoekschrift.

Op 14 december 2021 laat de verwerende partij aan de Raad nog een nota met opmerkingen geworden met volgend stuk: de COI Focus “*Venezuela: houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie*” van 23 november 2021.

Op 15 maart 2022 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over met volgend nieuw element: een verklaring van C. R. L. – lid van de Nationale Bestuursraad van Primero Justicia – van november 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker is voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel

48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, mist dan ook juridische grondslag.

2.3.3. Vooreerst dient erop gewezen dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming de Raad in zijn arrest nr. 254 176 van 7 mei 2021, in navolging van de commissaris-generaal op 15 december 2020, besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hoewel verzoekers banden met *Primero Justicia* alsook zijn politieke activiteiten op zich niet in twijfel werden getrokken, kon echter geen geloof worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor verzoeker de aanleiding vormden om Venezuela te verlaten, met name de beweerdde bedreigingen door *colectivos*.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen, zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.4. In het kader van het huidig tweede verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker opnieuw verwijst naar de problemen die hij omwille van zijn politiek engagement met de *colectivos* zou hebben gekend. Verder verklaart verzoeker dat hij “*een actief lid [is] in de Venezolaanse diaspora in België*” waar hij zijn politiek werk verderzet, waarbij hij nauw samenwerkt met M. P. (ambassadrice van Venezuela) en ten gevolge waarvan hij in gedwongen ballingschap zit in België. Verzoeker haalt tevens aan dat de staat Aragua een van de staten is met de meeste aanhoudingen, vasthoudingen en moorden (administratief dossier, ‘verklaring volgend verzoek’, vraag 16).

Ter staving van zijn huidig verzoek legt verzoeker nog volgende documenten neer: een brief van Z.(...) M.(...) d.(...) G.(...), de algemeen verantwoordelijke van *Primero Justicia* in de gemeente Rivas; een brief van C.(...) Z.(...), jeugdverantwoordelijke van de gemeente Rivas; een brief van M.(...) P.(...), ambassadrice in België voor interimpresident Juan Guaido; een foto van zichzelf met M.(...) P.(...); een artikel van *Foro Penal*; een rapport van *Foro Penal*; medische documenten van zijn behandeling in het centrum in Santa Maria de Ipire en een video van C.(...) Z.(...) (administratief dossier, map ‘Documenten’).

2.3.5. Verzoekers huidig volgend verzoek om internationale bescherming wordt in de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) moet worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek heeft uiteengezet. Dat verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omwille van het ongeloofwaardig karakter van zijn vluchtmotieven, die werd bevestigd door de Raad in een arrest van 7 mei 2021, zodat verzoeker bijgevolg geen beroepsmogelijkheden meer resten met betrekking tot zijn vorig verzoek, behoudens voor zover er, wat hem betreft een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet wat in onderhavig geval niet voorhanden is; (ii) met betrekking tot de twee brieven die verzoeker voorlegt ter staving van zijn politiek engagement moet worden opgemerkt dat beide documenten bevestigen dat hij politiek activist was en dat hij deel uitmaakte van de ploeg van politiek activisten voor de partij *Primero Justicia* in de staat Aragua - hetgeen niet in twijfel werd getrokken tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming - doch dat wat betreft zijn verklaringen aangaande de problemen die hij zou hebben gehad ten gevolge van zijn politiek activisme uit deze documenten opnieuw niets valt af te leiden; (iii) in het kader van de brief die werd opgesteld en ondertekend door Venezolaans ambassadrice M. P., die moet aantonen dat hij in de Venezolaanse diaspora in België actief is als politiek activist, moet worden opgemerkt dat verzoeker zijn zogenaamde politieke activiteiten in België met geen enkel bewijsstuk staft en het bijgevolg voor het CGVS niet duidelijk is waarmee hij zich nu precies bezighoudt en wat hij precies bedoelt als hij zegt dat hij zijn werk als politiek activist hier verder

zet; (iv) met betrekking tot de foto van verzoeker met M. P. kan worden benadrukt dat het louter gegeven dat verzoeker in contact staat met haar, onvoldoende is om te bewijzen dat hij er in België politieke activiteiten op nahoudt en dat hij ten gevolge hiervan gevaar loopt; (v) voorts kan uit de COI Focus *“Venezuela: terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België”* niet worden afgeleid dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime activiteiten gericht tegen dit regime ontwikkelen in België en/of het bekritisieren van de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela *ipso facto* met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook zijn activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat verzoeker bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten; (vi) het artikel van Foro Penal aangaande de algemene situatie van politiek gevangenen in Venezuela en in de staat Aragua specifiek en het rapport van Foro Penal over gedwongen verwijderingen als middel van politieke repressie in Venezuela hebben geen betrekking op verzoekers persoonlijke situatie en kunnen aan de inhoud van de beslissing niets veranderen; (vii) wat betreft de medische documenten die moeten bewijzen dat verzoeker op 4 juni 2019 wel degelijk medische hulp kreeg, moet worden opgemerkt dat uit dit document de oorzaak van zijn verwondingen nog steeds niet kan worden afgeleid; dat deze documenten bovendien al besproken werden in het kader van de beroepsprocedure van zijn eerste verzoek om internationale bescherming -waarbij de Raad argumenteerde dat dergelijke hand geschreven attesten geen uitspraak doen over de precieze feitelijke omstandigheden waarin de verwondingen zijn opgelopen-; dat uit het feit dat verzoeker medische verzorging nodig had op 4 juni 2019 uit zichzelf niet kan blijken dat hij hulp nodig had omwille van politieke activiteiten op 30 mei 2019 en (viii) de video van C. Z. een persoonlijke getuigenis betreft waardoor het deze video aan feitelijke bewijskracht ontbreekt en dit bovendien niets kan veranderen aan de vaststelling dat verzoeker er niet in slaagt te bewijzen dat hij persoonlijk, omwille van zijn individuele politieke activiteiten en profiel, bij een eventuele terugkeer naar Venezuela zal worden vervolgd.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of

ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongelooftwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.7.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen geheel in gebreke blijft.

2.3.7.2. In het verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij duidelijk heeft aangegeven dat hij niet naar Venezuela kan terugkeren gezien zijn politiek activisme voor zijn vertrek uit het land van herkomst alsook op heden in België, dat hij er alles aan gedaan heeft om nieuwe bewijzen te verzamelen die aantonen dat hij hierdoor weldegelijk gevaar loopt in Venezuela en hij hekelt dat de verwerende partij al deze stukken zonder meer naast zich neerlegt. Hierdoor volhardt verzoeker echter in zijn vluchtrelaas, herhaalt hij eerder afgelegde en ongelooftwaardig bevonden verklaringen, poneert hij een vrees voor vervolging, minimaliseert hij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en spreekt hij de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker er nog op aanstuurt dat de commissaris-generaal weigert om hem te horen over de nieuwe stukken die hij neerlegt in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming, merkt de Raad op dat *in casu* uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, stuk 6, verklaring volgend verzoek *d.d.* 14 juni 2021). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig tweede verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle

nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

2.3.7.3. Met betrekking tot de verklaring van C. R. L. – lid van de Nationale Bestuursraad van *Primero Justicia* – van november 2021 die verzoeker per aanvullende nota d.d. 15 maart 2022 neerlegt, dient te worden opgemerkt dat voor zover hieruit verzoekers politieke activisme blijkt voor *Primero Justicia* in Venezuela kan worden benadrukt dat dit activisme en zijn profiel op zich niet worden betwist, noch in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming, noch in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming (zie arrest nr. 254 176 van 7 mei 2021). Er moet echter worden vastgesteld dat deze verklaring van C.R.L. niet vermag de ongeloofwaardig geachte verklaringen van verzoeker te herstellen omtrent zijn vermeende problemen met de *colectivos*, dan wel zijn bewering als zou hij bij een terugkeer naar Venezuela dreigen te worden vervolgd omwille van zijn politieke activisme in zijn land van herkomst en in België. Hoewel in deze verklaring melding wordt gemaakt van het feit dat verzoeker het voorwerp heeft uitgemaakt van “*bedreigingen en politieke vervolging door gewelddadige (gewapende) groeperingen die sympathiseren met en georganiseerd worden door de Verenigde Socialistische Partij van Venezuela (PSUV) (...)*”, wordt dit verder op geen enkele wijze geconcretiseerd. Ook aangaande de bewering dat verzoeker als actief lid optreedt binnen de Venezolaanse diaspora in België en hij zijn politiek activisme voortzet, is geen enkele concretisering terug te vinden in de verklaringen. Rekening houdend met het voorgaande, met de vaststelling dat verzoeker geen enkel bewijskrachtig stuk voorlegt ter ondersteuning van zijn zogenaamde politieke activiteiten in België, alsook met de vaststelling dat de verklaring van C. R. L. d.d. november 2021 ten behoeve van verzoeker werd opgesteld en een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont, toont verzoeker niet aan dat hij een vooraanstaande politieke figuur is en dat hij daardoor in het vizier zou komen van de Venezolaanse autoriteiten bij terugkeer. In de bestreden beslissing wordt in dit verband bovendien nog pertinent opgemerkt als volgt: “*Voorts blijkt evenwel uit de COI Focus Venezuela terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België van 8 november 2019 (zie administratief dossier) dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en activisme zoals parlementairen, mensenrechtenactivisten, sociale activisten, advocaten, academici... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime activiteiten gericht tegen dit regime ontwikkelen in België en/of het bekritisieren van de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela ipso facto met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteiten in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.*”

In haar nota van 13 december 2021, die aan verzoeker ter kennis gebracht werd, verwijst de verwerende partij ook naar de COI Focus “Venezuela Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie” van 23 november 2021, waaruit hetzelfde blijkt.

2.3.7.4. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker in het verzoekschrift om hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker merkt in dit verband op dat de commissaris-generaal zelfs niet motiveert over de nood aan subsidiaire bescherming en verwijst naar de algemene situatie in Venezuela, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Hij haalt in dit verband landeninformatie aan (een persartikel van New York Times

van 22 april 2017; een rapport van Refworld van 2019 en het rapport van de European Asylum Support Office van augustus 2020).

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd en/of waaraan wordt gerefereerd (zie nota met opmerkingen d.d. 13 december 2021, de referenties in de bestreden beslissing en in het verzoekschrift) blijkt dat Venezuela geconfronteerd wordt met een diepe politieke, economische en sociale crisis en dat het land ook in 2019 een van de landen bleef met het grootste aantal sterfgevallen door geweld in de wereld. Het geweld is wijdverspreid in Venezuela en wordt enerzijds gepleegd door het Venezolaanse leger, politie, inlichtingendiensten en de *collectivos* die daarbij burgers met een bepaald profiel, in het bijzonder politieke opposanten viseren. Zo wordt het geweld tijdens betogingen en protesten veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen, maar beschikt de oppositie niet over een gewapende arm.

Anderzijds is ook het geweld ten gevolge van gemeenrechtelijke criminaliteit zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel in Venezuela wijdverspreid. Uit de *“COI Focus. Venezuela: Situatieschets”* van 28 april 2021 blijkt dat het criminele en politioneel geweld, in wezen doelgericht, sterker aanwezig is in de deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira, en Apure) en in de zuidelijke deelstaten Amazonas en Bolivar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolivar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. De situatie in deze deelstaten wordt dan ook gekenmerkt door een gewapend conflict zoals gedefinieerd in het hoger geciteerde arrest *Diakité* van het Hof van Justitie. Het bestaan van een gewapend conflict kan evenwel slechts leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig geweld. Het bestaan van een gewapend conflict leidt er op zich niet toe dat de voorwaarden van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn voldaan. Uit de landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze deelstaten willekeurig van aard is, nu het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van het gewapend conflict in deze deelstaten zeer beperkt is.

Verzoeker, die verklaart geboren te zijn in El Tigre in de deelstaat Anzoátegui (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', vraag 5), is evenwel niet afkomstig uit een van deze gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoekers verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.5. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.8. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij

voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet (*supra*). De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.10. Waar verzoeker in ondergeschikte orde nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.11. Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET